

1

Aan het eind van mijn tweede hele dag als gast op Roseland liep ik tegen zonsondergang over het uitgestrekte gazon van het hoofdgebouw naar het eucalyptusbos, toen ik intuïtief mijn pas inhield en me omdraaide. In volle vaart galoppeerde er een zwarte hengst op me af, een groot en zwart dier dat ik al eerder had gezien. Ik had er boeken op nageslagen, zodat ik inmiddels wist dat het om een Fries raspaard ging. Het dier werd bereden door een blonde vrouw in een wit nachtgewaad.

Doordat ze een geest was, maakte ze geen enkel geluid. Ze gaf het paard flink de sporen, en het dier galoppeerde in stilte voort, dwars door me heen, zonder dat ik daar iets van voelde.

Ik beschik over bepaalde talenten. Niet alleen ben ik een heel behoorlijke snelbuffetkok, maar ook heb ik soms voorspellende dromen. En in wakkere toestand zie ik soms geesten van overledenen die om uiteenlopende redenen de oversteek naar gene zijde nog niet hebben gemaakt.

Dit paard en deze vrouw leefden niet meer, waren slechts als geesten in onze wereld aanwezig en wisten dat ik de enige was die hen kon zien. De vorige dag was de vrouw al twee keer aan me verschenen, en vanmorgen weer, maar toen op een afstand.

Nu had ze kennelijk voor een iets agressievere aanpak gekozen om mijn aandacht te trekken.

Paard en ruiter reden in een grote kring om me heen. Ik draaide mee om te kijken wat ze nog meer zouden doen. Op een gegeven moment kwamen ze weer op me af, maar toen ze vlak voor me waren, haalde de vrouw de teugels aan. De hengst steigerde en maaide wild met zijn voorbenen door de lucht, de neusgaten opengesperd, de ogen alle kanten op draaiend, een wezen met zoveel kracht dat ik achteruitdeinsde, ook al wist ik dat vrouw en paard net zo onstoffelijk waren als in een droom.

Geesten voelen warm en stoffelijk aan als ik ze aanraak. In dat opzicht verschillen ze niet van mensen die nog leven. Maar voor hen ben ik niet stoffelijk, en ze kunnen net zomin door mijn haar strijken als me een dodelijke klap geven.

Omdat mijn zesde zintuig een behoorlijk complicerende factor in mijn leven is, probeer ik mijn bestaan verder zo simpel mogelijk houden. Ik heb minder persoonlijke bezittingen dan een monnik. Ik heb de tijd noch de rust om een carrière als snelbuffetkok of wat dan ook op te bouwen. Ik plan niets vooruit maar treed de toekomst tegemoet met een glimlach op mijn gezicht, hoop in mijn hart en rechtopstaande nekharen.

De aantrekkelijke vrouw bereed het paard zonder zadel. Ze had blote voeten en droeg een gewaad van witte zijde en kant, waarop grillige bloedstrepen te zien waren, en ook in haar haar zat bloed, al zag ik geen wond. Ze drukte haar knieën tegen de zwoegende flanken van de hengst; haar nachtgewaad was tot aan haar dijën omhooggeschoven. Met haar linkerhand hield ze de manen vast, alsof ze zich zelfs in de dood aan het paard moest vastklampen om te voorkomen dat ze elkaar kwijt zouden raken.

Iets wat je krijgt, mag je niet weigeren, want dat is onbeleefd, maar anders had ik mijn bovennatuurlijke gave allang ingeleverd. Ik zou mijn dagen best willen slijten met het bakken van omeletten die zo lekker zijn dat je ervan gaat grommen als je ze proeft,

en pannenkoeken die zo luchtig zijn dat ze al bij het geringste briesje van je bord dreigen te waaien.

Talent heb je zonder er iets voor te hoeven doen, en dat brengt de verplichting met zich mee er op een verstandige, goede manier mee om te gaan. Als ik niet geloofde in de wonderbaarlijke aard van gaven en in de heilige plicht waarmee de desbetreffende persoon gezegend is, zou ik inmiddels zo geschift zijn geraakt dat ik allang naar een hoge overheidsfunctie had gesolliciteerd.

Terwijl de hengst op zijn achterbenen danste, stak de vrouw haar rechterarm uit en wees naar me, alsof ze wilde aangeven dat ze me kon zien en een boodschap voor me had. Op haar liefталige gezicht lag een grimmige, vastberaden uitdrukking, en in haar korenbloemblauwe ogen, waaruit het levenslicht geweken was, lag een gekwelde blik.

Ze liet zich bij het afstappen niet van het paard glijden, maar kwam er zwevend vanaf, en zo leek ze ook over het gras naar me toe te komen. Het bloed in haar haar en op haar nachtgewaad verdween, en ze kreeg weer het uiterlijk dat ze had gehad voordat ze haar dodelijke wonden had opgelopen, alsof ze bang was dat al dat bloed me zou afschrikken. Ik voelde het toen ze mijn gezicht aanraakte, alsof ze als geest meer moeite had in mij te geloven dan ik in haar.

Achter de vrouw zakte de zon in de zee, en een grote wolkenmassa gloeide als een vloot oude oorlogsschepen waarvan de masten en zeilen door het oorlogsgeweld felrood waren gekleurd.

Ik zag dat haar angst afzakte en plaatsmaakte voor hoop, en ik zei: 'Ja, ik kan u zien. En als u het me toestaat, kan ik u helpen de oversteek te maken.'

Ze schudde wild haar hoofd en deed een stap naar achteren, alsof ze bang was dat ik haar zou aanraken of een toverspreuk zou uitspreken en de wereld om haar heen dan zou verdwijnen.

Ik dacht dat ik haar reactie begreep. 'U bent vermoord, en voordat u deze wereld verlaat, wilt u dat het recht zijn loop heeft.'

Ze knikte, maar daarna schudde ze haar hoofd, alsof ze wilde zeggen: *Ja, maar dat niet alleen.*

Omdat ik mijns ondanks veel ervaring heb in de omgang met overledenen, meer dan ik zou willen, kan ik je vertellen dat geesten die op aarde blijven rondhangen, niet kunnen praten. Ik weet niet waarom dat zo is. Zelfs als ze op brute wijze om het leven zijn gebracht en willen dat hun moordenaars berecht worden, zijn ze niet in staat essentiële informatie over te brengen, telefonisch noch in persoonlijk contact. En ze sturen ook geen sms-jes. Misschien omdat ze dan eventueel iets over de dood en het hiernamaals zouden onthullen wat we niet mogen weten.

Maar goed, soms is het nog frustrerender om met de doden om te gaan dan met de levenden, wat verbazingwekkend is als je bedenkt dat het de levenden zijn die bijvoorbeeld de Dienst van het Wegverkeer runnen.

De hengst ving de laatste stralen van de ondergaande zon, zonder dat het dier een schaduw wierp, en hief zijn hoofd, zo trots als een patriot bij het hijsen van de vlag. Zijn enige vlag was de gouden hardos van zijn ruiters. Hij ging niet grazen maar bewaarde zijn trek blijkbaar voor de Elyse velden.

De blonde vrouw deed weer een stap in mijn richting en keek me zo indringend aan dat ik haar wanhoop bijna kon voelen. Ze deed alsof ze een baby wiegde.

Ik vroeg: 'Een kindje?'

Ja.

'Uw kindje?'

Ze knikte, maar meteen daarna schudde ze haar hoofd.

Ze fronste haar wenkbrauwen, beet op haar onderlip, en stak aarzelend een hand uit, de handpalm naar beneden gekeerd, en hield die zo'n 1,20 meter boven de grond.

Omdat ik veel ervaring heb in raadspelletjes met geesten, snapte ik onmiddellijk dat ze de lengte van haar kind aangaf, dat zo te zien een jaar of tien jaar moest zijn. 'Geen klein kind meer. Uw kind.'

Ze knikte heftig.

‘Leeft uw kind nog?’

Ja.

‘Hier op Roseland?’

Ja, ja, ja.

De oude oorlogsschepen in de lucht kleurden nu bloedrood terwijl de hemel langzaam donkerpaars werd.

Toen ik vroeg of haar kind een jongen of een meisje was, maakte ze me duidelijk dat ze een zoon had. Gezien de lengte die ze had aangegeven, vroeg ik of hij ongeveer tien was, wat ze bevestigde.

Ik had op dit landgoed geen kinderen gezien. Toen ik haar zorgelijk zag kijken, stelde ik een voor de hand liggende vraag: ‘Wat is er met uw zoon? Zit hij in de problemen?’

Ja, ja, ja.

Een eind bij het hoofdgebouw van Roseland vandaan, verscholen achter een heuveltje met eiken, lag een door onkruid overwoekerde oefenweide. De omheining was half in elkaar gezakt.

De stallen zagen er echter zo nieuw uit dat het leek alsof ze vorige week opgeleverd waren. De paardenboxen waren brand-schoon; er was geen strootje, pluisje of spinnenweb te bekennen, alsof er met grote regelmaat en zeer grondig geboend werd. Bovendien rook het er heerlijk fris, als op een winterdag wanneer het net gesneeuwd heeft. De conclusie leek dan ook gerechtvaardigd dat er op Roseland al tientallen jaren geen paarden meer gehouden werden. Hoogstwaarschijnlijk was de vrouw in het wit lang geleden overleden.

Hoe kon haar zoon dan nog maar tien zijn?

Sommige geesten raken zo uitgeput of van slag door langdurig contact met levenden, dat ze uren- of dagenlang verdwijnen om zich te herstellen en zich dan weer te manifesteren. Deze vrouw had blijkbaar een sterke wil, waardoor ze het lang volhield. Maar toen de lucht begon te flakkeren en groengeel kleur-

de, verdwenen zij en het paard, dat misschien bij dezelfde gelegenheid als zij om het leven was gekomen. Ze vervaagden niet langzaam, de omtrek eerst, zoals bij dolende zielen soms het geval was, maar losten plotseling in het niets op toen het licht veranderde.

Precies op het moment dat het rood van de zonsondergang geel werd, stak er een westenwind op. Ver achter me zwiepten de eucalyptusbomen heen en weer, in het zuiden ruisten de eiken, en mijn haar waaide voor mijn ogen.

Ik keek naar de horizon en zag dat de zon nog niet helemaal onder was gegaan, alsof een tijdfunctionaris in den hoge de kosmische klok een paar minuten had teruggezet.

Dat was niet het enige onmogelijke wat er gebeurde. De hele lucht was geel, zonder dat er ook maar een wolkje te zien was. Wel waren er op grote hoogte slierten zichtbaar die rivieren van rook of roet leken, grijze stromen met zwarte strepen, die razendsnel langs de hemel trokken. De slierten werden breder, dan weer smaller, kronkelden om elkaar heen, versmolten en splitsen zich dan weer.

Ik had geen idee wat dat te betekenen had, maar het raakte een duistere, gevoelige snaar in me. Ik kreeg de indruk dat het om as, roet en stofdeeltjes ging, afkomstig van steden en metropolen die door talloze ongekend krachtige explosies met de grond gelijk waren gemaakt, waarna het stof de atmosfeer in was geslingerd, waar het werd meegevoerd door de straalstroom, de vele straalstromen in de door oorlogsgeweld aangetaste troposfeer.

Ook als ik klaarwakker ben, krijg ik wel eens visioenen, al komen die minder vaak voor dan mijn voorspellende dromen. Als ik ze heb, ben ik me ervan bewust dat ze zich in mijn hoofd afspelen en geen objectieve waarnemingen zijn. Maar deze wind, dit onheilspellende licht en deze afschrikwekkende patronen in de lucht waren geen visioen. Ze waren net zo echt als een trap in je kruis.

Mijn hart kromp ineen en sloeg op hol toen er langs het ge-

le hemelgewelf een vlucht uiterst vreemde schepsels trok. Het was moeilijk te zien wat voor wezens het waren. Ze deden me denken aan vleermuizen, maar waren groter dan adelaars. Het waren er honderden, en ze trokken vanuit het noordwesten mijn kant op. Naarmate ze dichterbij kwamen, vlogen ze lager. Mijn hart bonsde steeds harder, alsof het mijn verstand was dat woest klopte en eruit wilde, om plaats te maken voor de waanzin van dit spektakel.

Ik ben heus niet gek, in tegenstelling tot een seriemoordenaar of iemand die een vergiet op zijn hoofd zet om te voorkomen dat de CIA zijn gedachten kan lezen. Ik hou sowieso niet van hoofddeksels, al heb ik niets tegen een vergiet, mits dat op correcte wijze wordt gebruikt.

Ik heb wel eens iemand vermoord, meerdere personen zelfs, maar dat was altijd uit zelfverdediging of om anderen te beschermen. Dergelijke daden kunnen niet als moord worden aangemerkt. Als je het daar niet mee eens bent, leid je vermoedelijk een beschermd bestaan en mag je jezelf gelukkig prijzen.

Ik had geen wapen bij me, wist niet of ze mij moesten hebben, of ze me überhaupt hadden opgemerkt, maar had geen enkele illusie dat ik tegen deze overweldigende overmacht enige kans maakte. Daarom draaide ik me om en rende ik over de glooiende grasvlakte naar het eucalyptusbos, dat bij het gastenverblijf lag waar ik mijn intrek genomen had.

Ik was in een onmogelijke situatie verzeild geraakt, maar twijfelde geen seconde. Over twee maanden zou ik tweeëntwintig worden, en het grootste deel van mijn leven had ik tot aan mijn nek in onmogelijke situaties gezeten. Ik wist dat de wereld vreemder in elkaar stak dan de bizarre kronkels die een creatieveling op basis van de schering en inslag van de verbeeldingskracht zou kunnen produceren.

Terwijl ik in oostelijke richting rende en het zweet me door de angst en inspanning aan alle kanten uitbrak, hoorde ik achter en boven me de schelle kreten van de vliegende wezens en

het krachtige geklapwiek van hun vleugels. Toen ik genoeg moed verzameld had om achter me te kijken, zag ik dat ze door de woeste wind heen en weer werden geslingerd. Hun ogen waren net zo geel als de onheilspellende lucht. Ze hadden het massaal op me gemunt, alsof de meester aan wie ze gehoorzaamden hun een duistere variant op het Bijbelse wonder van de broden en de vissen had beloofd en mij zou veranderen in genoeg eten voor de hele zwerm.

Toen de lucht begon te flakkeren en het gele licht veranderde in de rode gloed van de ondergaande zon, struikelde ik. Ik ging onderuit en kwam op mijn rug terecht. Toen ik me met mijn handen tegen de vraatzuchtige horde wilde beschermen, merkte ik dat alles weer normaal was. In de verte vlogen een paar waadvogels, en er was niets meer aan de hand.

Ik was weer op het Roseland dat ik kende. De zon ging onder, de lucht was grotendeels paars, en de brandende galjoenen die langs de hemel trokken, vertoonden nu een dofrode kleur.

Nahijgend kwam ik overeind. Even bleef ik staan om naar het zwerk te kijken, waar de laatste vonken van de wolkenvloot door de opkomende sterren werden gedoofd.

Hoewel ik niet bang ben in het donker, leek het me verstandig hier niet al te lang te blijven. Snel liep ik naar het eucalyptusbos.

Ik had genoeg om over na te denken: de getransformeerde lucht, de gevleugelde dreiging, en de geestverschijningen van de vrouw en haar paard. Als ik bedenk hoe onvoorspelbaar mijn leven verloopt, hoef ik niet bang te zijn dat het ooit saai wordt.

2

Na de enerverende ervaringen met de vrouw, het paard en de gele lucht, verwachtte ik die nacht geen oog dicht te doen. Ik liet een lampje branden en merkte dat mijn gedachten een duistere kant op gingen.

We worden in feite al begraven op het moment dat we geboren worden. De wereld bestaat uit graven vol lijken en graven die nog gevuld moeten worden. Het leven is wat er gebeurt terwijl we wachten om een afspraak met de begrafenisondernemer te maken.

Hoewel dat aantoonbaar waar is, zul je dat niet snel op een koffiebeker van Starbucks tegenkomen, net zomin als de stelling 'koffie is dodelijk'.

Al voordat ik hier op Roseland aankwam, was ik in een wat sombere bui. Ik ging ervan uit dat dat wel weer goed zou komen. Zo gaat het altijd. Ook als ik de afschuwelijkste dingen heb meegemaakt, kom ik vanzelf weer in een betere stemming.

Ik weet niet waarom ik zo opgewekt van aard ben. Misschien is het een van mijn levenstaken om daarachter te komen. Op het moment dat ik snap waarom ik zelfs in de duisterste duisternis een zeker gevoel voor humor behoud, belt de lijkbezorger me misschien en is de tijd gekomen om een doodskest uit te zoeken.

Eigenlijk denk ik niet dat ik een kist nodig zal hebben. Het Hemelse Bureau Levensthema's – of hoe ze dat daarboven ook maar mogen noemen – lijkt bepaald te hebben dat mijn reis door deze wereld bemoeilijkt zal worden door absurde, gewelddadige voorvallen van het soort waar de mens zo prat op gaat. Het ligt dan ook voor de hand dat ik gelyncht zal worden door een woedende menigte vredesdemonstranten en daarna in het vreugdevuur gegooid zal worden. Of anders word ik wel overreden door een Rolls-Royce die bestuurd wordt door een pro-Deoadvocaat.

In de stellige overtuiging dat ik geen oog dicht zou doen, viel ik in slaap.

Om vier uur die februariochtend werd ik geplaagd door een angstdroom over Auschwitz.

Mijn kenmerkende opgeruimde natuur liet nog even op zich wachten.

Ik schrok wakker toen ik buiten een bekende kreet hoorde, die door het half openstaande raam mijn slaapkamer binnendreef. Het jammerende geluid was als de ijle toon van een *tin-whistle* en weefde draden van weemoed en verlangen door het nachtelijke bos. Ik hoorde de roep een tweede keer, dichterbij, en daarna nog eens, iets verder weg.

Het waren korte jammerkreten, maar toen ik er de twee voorgaande nachten van wakker was geschrokken, kon ik niet meer slapen. De roep was als een stroomstoot die via een elektriciteitsdraadje door al mijn aderen werd gestuurd. Het was het eenzaamste geluid dat ik ooit had gehoord, en ik werd bevangen door angst, al snapte ik niet goed waardoor dat kwam.

Op deze vroege ochtend had ik angstig liggen dromen over een concentratiekamp uit de Tweede Wereldoorlog. Ik ben geen Jood, maar in die nachtmerrie wel, en ik was bang om twee keer dood te gaan. Als je slaapt, kun je heel goed twee keer doodgaan zonder dat daar iets vreemds aan is, maar niet als je wakker bent. De angstaanjagende roep in de nacht prikte een gaatje in de levendige droom, die daarna als een ballonnetje leegliep.